

Станіслава СОЛОНАХ – дитяча письменниця й педагог. Народилася 16 квітня 1969 року в смт. Турбові Липовецького району Вінницької області. 1979 року переїхала на постійне проживання в село Ялтушків Барського району Вінницької області, тут закінчила середню школу (1986). Вищу освіту здобула в Чернівецькому державному університеті на математичному факультеті (1991). Працює вчителем математики та інформатики Чернівецької ЗОШ № 31.

Із дитинства Станіслава Володимирівна любила поезію, а коли народила доньку Юлю (1993), повернулася до свого колишнього захоплення – почала писати для неї вірші. Згодом захоплення переросло в щось більше. Її поезії почали з'являтися в місцевих газетах: «Молодий буковинець», «Нова Буковинська газета», «Буковина». 2002 року вийшла перша збірка літераторки – «Юлин дивограй» (Чернівці, вид-во «Прут»). Поезії С. В. Солоних друкувалися в дитячих журналах «Ластівка» (1995, 2003), «Пізнайко» (2005), «Колобочок» (з 2011).

На сьогодні творчий набуток письменниці складають 6 збірок поезій для дітей: після першої згодом побачили світ «Лісова школа» (Тернопіль, вид-во «Підручники і посібники», 2007), «Тішиться земля» (Тернопіль, вид-во «Підручники і посібники», 2009), «Малинове літо» (Чернівці, вид-во «ДрукАрт», 2012), «Віршики про котиків та псиків» (Львів, вид-во «Аверс», 2012), «На планеті диво в нас» (Чернівці, вид-во «ДрукАрт», 2013).

Поезії С. В. Солоних уключив у свою книжку «Школа сімейного виховання» (2003) В. С. Лішук, а 2011 року її вірші для дітей додані в «Методичні рекомендації» (Харків, вид-во «Ранок») для роботи в дошкільному закладі.

ГА-ГА-ГА

– Гусачку-гусачку,
Попасись на лужку.
– Га-га-га.
– Не почув ти, бува,
Там є пишна трава.
– Га-га-га.
– Ще не чуєш? Ну, що ж.
Уночі випав дощ.
– Га-га-га.
– Вся травичка мала
В тім лужку підросла.
– Га-га-га, га-га-га.
Чути вже гусачка
З даліни із лужка.

ПЕСИК ЖУЖА

Бджілка з песиком не дружить?
Бджілка скаже: – Жу-жу-жу,
Песик гавкне гучно дуже –
Іншим чується: – Служу.

Бджілкам песики не служать?
Ну, а цей говорить: – Гав,
Зветься песик дивно – Жужа,
Й лиш питає: – Хто гукав?

ЖУРАВЛИК

Маленький журавлик –
Небесний кораблик
Над гаєм, над садом

Кружляє парадом.
У нього на крилах –
Весна стовітрила.
І вітер веселий –
Вернувся веселик.
Щаслива подія –
журавлик радіє.
Він є на параді –
Йому ж бо всі раді.

ЧАПЛЯ І КРАПЛЯ

Задивилась вгору чапля –
Доганяє краплю крапля,
Й на стежину аж від хмарки
Лине дощик шпарко-шпарко.

Подивилась долу чапля –
Наздогнала краплю крапля.
На стежині стало грузько –
Появилася калюжка.

ЯК ДІЗНАВСЯ

Раз до дідуса прибіг
Їжачок аж на поріг.
А дідусь для їжачка
Влив у миску молочка,
З молочком дав галушок.

Як дізнався їжачок,
Що привітний мій дідусь –
І йому, а не комусь,
Виклав їжу на поріг
Знову із садка прибіг.

БУКВА «О»

Дуже хитра буква «О».
Як не гляну – все одно:
Знизу, збоку чи згори –
Буква «О», як не мудри.
Обвідок, а чи кільце –
Буква «О» – всяк знає це.
Колобок – її дружок –
Вивчив букву на зубок.

ІНДИКИ – МУЗИКИ

Два музики –
Два індики
У намисті
Голосисті
Кажуть: – Скоро
Станем хором.
Ну, а поки,
Без мороки,
Серед гаю
Так співають.

НЕ БОЮСЯ МУРКОТА

У kota великі вуса,
Я kota все ж не боюся.
Не боюсь, хоч має й хвостик,
Не тому, що більша зростом,
Не тому, що старша, – що там, –
Дуже я люблю Муркота.

ДОБРИЙ ДЕНЬ – ПРИВІТ

На стежині під садком
Стрілись Барсик із Мурком.
Барсик радо мовив: – Гав.
– М'яв, – Мурко йому сказав.
– Гав, – напевне, це привіт, –
Думав так сіренький кіт.
Песик так собі гадав:
Добрий день, напевне, – м'яв.

ОГІРОЧКИ

Зелененькі огірочки
Заховались під листочки
І від півника, й від курки, –
Щоб пограти з ними в жмурки.

ВІТРУГАН

Вітер-вітер-вітруган
Вперся лобом у паркан.
Я ворота відчинив –
І вітрець у двір впустив.

– Ой ти вітре, не бушуй.
У коморі заночуй,
З мишенятами пограй,
Бо Мурко стомився вкрай.

СВАРИЛА КИЦЮ ЮЛЯ

Ой сварила кицю Юля:
– Кицю, кицю, чи забула?
Бабця вчора наказала
Стерегти тобі шмат сала
На полиці у коморі.
А тепер от бабця в горі.
З'їли сало сірі мишки,
Не лишили навіть кришки.
Знітилася справна киця:
– М'яу, Юлю, не сварися,
Щоб не з'їли сало мишки,
З'їла я його і лишки.

ЛЮБА

– Люба, Любонько любенька,
Хто назвав тебе так?
– Ненька!
– Чом же так тебе назвала?
Гарних є імен чимало.
– А тому назвала Люба,
Що я серцю неньки люба.

БАБУСЯ-КЛОПОТУСЯ

У старенької бабусі,
У бабусі-клопотусі
Є дві гусочки – дві сивки,
Є бичок і дві корівки,
Є цапок і є дві кізки –
Дві веселі криворіжки,
Кури й півні голосисті,
Три індики у намисті,
Є курчата, як малята,
Ще й кріличка є вухата.
І від ранечка бабуся
З ними справжня клопотуся.

ЖАБКА І ДВА

Поміж трав, що у росі,
Вчила жабка цифри всі.
От уже на черзі «два»,
Каже жабка «два» є: «ква».

І з тієї ще пори
Не дійшла вона до «три».
Вимовляє справно «два»,
А ми чуємо лиш: «ква».